

Ta pánčička je ale hodná! Porád na mě tak pěkně myslí!

V pondělí jsme šli do polí fšickni tři. A jak jsme si to venčení před tím tak pěkně fšící tři užili, tak tentokrát prt. S Taliprdem to zas stálo za starou belu. Jako jasně, nejni to už žádná krize, jako dřívávěj, ale opruzný to je, to si nebudem nalhávat. I když ten začátek nebyl špatnej, takže pánčička měla pro mě volný ruce. Ale pak se to úplně nedařilo jako sjednotit ty naše požadavky. No ale! Když jsme přišli dom a dali zprávu pánikovi, kterej jel do Domečku sám, protože tam musel odvézt nějaký kari v síti nebo co. Nevim proč jako si kari nemohnul sníst doma (a třeba nám i kousek dát vychutnat), ale veznul to do Domečku s tím, že to pak dá na podlahu? Možná, až tam přijedem, že tam ta síť s kari ešče bude, tak vychutnáme pak.

Tetkon na mě stejně čekala lepčí zábava. Taliprda sme nechali doma a k mojí nezřízený radosti sme si s pánčičkou vyšli sami. Úplně sem kvokal před bytem nadšením, když sem čekal, až se vykýbluje. A stejně sme se museli vrátit pro nějakou kartu. Nechápal sem proč, na mariáš jsme nešli. Nicméně se vokázalo, že se bude hodit.

Vyšli jsme ven do tmy a já tančil radostí. Pánčička se umívala a to já mám dycinky rád. A co mám taky rád je nakupování. Zvláště v mém oblíbeným zvířecím vobchůdku. Takže jsem pánčičce sdělil, že tam nutně potřebuju jít. Snažila se mi to vymluvit, že prej jdeme jinam a navíc nemáme prachy. Ale já si trval na svém. Už pěkně dloooooouho jsme spolu nakupovat nebyli. A protože vona je hodná - skorem jako já sem - tak sem jí nakonec ukecal a událi sme si malou vodbočkůůů. Já měl ešče vjětčí radost než nejvjetčí a než bys řekl špek, už sem stepoval na schodech. "Tak pod', příšeráku." pravila pánčička a otevřela dveře.

Jéééjda! Tolikatě věcí a šécko to bysem já potřeboval. Rotoval sem tam mezi regálama a nevěděl, co vybrat. Nakonec to teda vyřešila pánčička s tím, že "To bychom tu byli do Vánoc!" Však to by ale nevadilo ne? Už za chvíli prej budou a tady by se dobře čekalo, co mi pod stromeček Jéžišek naježí. Tetkon teda naježila pánčička a koupila mi nějakou lahodnou chroustavost. Prej uši králičí. Jen sem si to musel sníst na chodniku, jak bezdák nákej. Prej že zavírají. Příště musim vyrazit dříf teda. Ale dobrý to bylo, nevybrala to špatně.

No a potom sme šli na další moje oblíbený místo. Je tam paní, co dává pánčičce balíčky. A moc krásně to tam voní a já si tam můžu chodit a šécko si to prohlížet. Tetkon sem vobjevil

krásnou plyšovou krávu, co měla pani na stole. Aleeee tu já potřeboval moc, když už sem si nekoupil žádnýho plyšouna ve zvířecím krámku. Jenže pánčička, znáte to! Prej "Tak na to zapomeň Rumouši, krást se nebude!" Dyby byla zticha, mohnul sem se s krávou vodplížit a nikdo by nic neviděl. Tak smolikof teda.

Ale! Potom venku! Pánčička rozbalila ten balíček, aby si to zkontrolovala a byl tam jako dáreček ešče nějakej jinej, malej balíček. Aaaaa ten já sem nutně potřeboval. Když nebyla kráva, chci balíček! Skákal sem jak hopík a rval jí čumes do balíčku tak dlouho, až konečně řekla tu větu: "Tak prosim Tě na, vem si to!" ŽJOOOFKÁÁÁUUUŽOFKÁÁÁÁ. To sem se ale radoval. Hotovej Radovánek sem byl. Kroužil sem po chodniku, hlavu hrdě vztyčenou, aby ti, co šli kolem, úplně jasně viděli to moje bohatctví. Jáá miluju, bejt taklenc něčim výjimečným bohatej. A tak sem se důležitě nesnul světem baletním krokem.

Když sem vybaletil za roh, povidá pánčička : "Helee, Rumoušku, kdo je támhle před náma??" Noo jo! Pánik tam byl. Seděl na bobku mezi autem a vozíkem, co ondynoj pořídil, a něco kutil u země. Já se rozeběhnul nejrychlejš, jak sem mohnul a když sem k němu doběhnul, vokazoval sem mu, co já to mááÁÁÁm. Enemže von něměl čas na mě, von snad ani nevědíl, že tam sem! Zapřáhnul se za vozík a táhnul ho kolem butky s pánem někam na parkoviště. A já se tolikatě potřeboval někomu pochlubit. Tak sem se pochlubil tomu pánovi f tý butce! Von se nejdřívjejc jako leknul, ale pak se smál. A že by si ten balíček jako vzal. A tak to zase nee, to nee, to je moje bohatctví. Enem koukat a ešče ne moc dlouho, aby se to nevokoukalo náhodou. Ale vobdivovat může, toooo jo, to přímo musí.

Pánčička říkala, že sem blásen a že si mám radši nastoupit do kufru, než oblažovat lidi s balíčkem vlhčenejch ubrouskůch. Tak sem tam hópнул a pánik nás vodveznul až před náš dům. Tam konečně si jako ráčil fšimnout, že existuju a že mám poklad. No ale to jako teda už bylo dost pozdě. Příště se na něj vykvajznu a rovnou to pudu vokázat někomu cizímu.